

המאור שבמורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת ט' טבת התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
16:36	17:27	18:00
16:32	17:24	17:55
16:32	17:23	17:55
16:36	17:27	17:59

כל הזכויות שמורות

ישא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

את כאבם של תלמידי חכמים ובני תורה נושא היה רבי **יצחק אלפיה** זצ"ל על כתפו, על כן משתדל היה **לקרב תלמידי חכמים** צעירים השוקדים באהלה של תורה ולהנותם מהכנסתו הזעומה והמכנסת חברתו.

בכל פרק זמן היה מחלק את הכסף שהצטבר אצלו עד סוף פרוטה אחרונה, והקב"ה כבר היה עוזר לו וממציא אליו נדיבים באותו פרק למען יוכל להמשיך להבא בעורתו הנדיבה. תמיד היה מוכיח את הגבאים הממונים - אשר, לצערנו לא היו יודעים בצערם של תלמידי חכמים - לחלק את כל הכסף הנמצא בידם.

אמר הרבי **הקוצה** זצ"ל: שור בשעת החרישה אינו מביט אחורה, ואינו רואה תוצאות לעמלו, א"כ - בוכה הוא אך אח"כ כשהוזר, מוצא תלמים חרושים, וזוכה לאכול את פרי עבודתו.

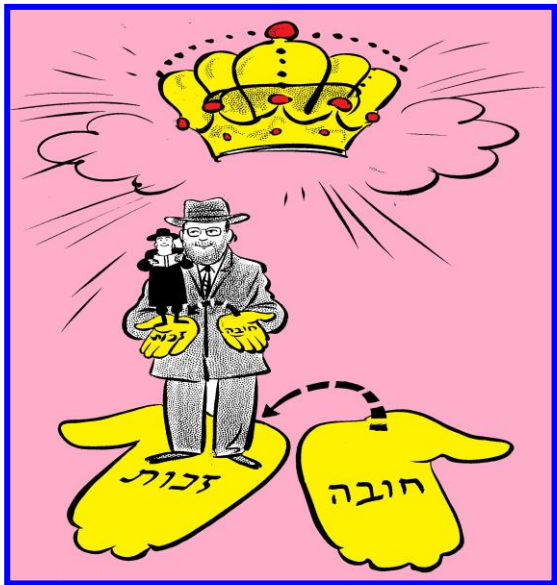
אף אדם החורש לבבו, אל יחפש מיד לראות התוצאות, אלא יתמיד בעבודה ובתפילה - אח"כ ימצא את לבו מוכשר ומוכן לעבודת ה', ושכרו בצידו.

"ויקרא הוציאו כל איש מעלי" יוסף לא היה יכול לסבול שהיו המצרים ניצבים עליו ושומעים את חרפת אחיו (רש"י).

את הסכסוכים והמריבות שבתוכנו אין להוציא החוצה לעיני אומות העולם.

לבי ציון ברכה ע"ה סבל יסורים כל ימיו, ובפרט בשנותיו האחרונות. ממש היה מכפר על הדור ומצטער בצער השכינה, כמה פעמים רצו למור לו שיעשה ניתוח כדי שלא יסבול כל כך.

והיה צועק ואמר **מה אתם רוצים** שהשכינה תסבול בשבילי ולא היה מסכים להסיר מעליו את הייסורים.

בדרך כלל אתה לא יכול לשנות, אבל אתה יכול להשתנות

בעת הדרשות בשבתות, היו יושבים למרגלות הבן איש חי זיע"א, ילדים רבים שהוריהם הביאו אותם עמם לבית הכנסת.

הצפיפות פעמים היתה רבה, אך אף ילד לא וויתר על הזכות שנפלה בחלקו לשבת במרחק נגיעה מרבו הגדול של הוריו. ומספרים, ועל אף שהיו ילדים הקטנים כל כך, ועל אף הצפיפות, אף אחד מהם לא פצה פיו במשך כל הדרשה, שהגיעה פעמים עד לארבע שעות.

רבי משה שמואל זצ"ל היה מנתק פלוג מענני הפיות, כשהרבנית הצדקנית מסירה ממצו פל על. גם בימי ששי, בקהם רבות ההקנות לקראת השבת, היה מנתק פלילי מכל הסובב אותו. הרבנית לא ערבה אותו בענני הפיות פלל וכלל, וגם בקימים אלו, שמשבעם **לחוצים ובוהלים** יותר, היה מתענג על לימוד התורה בריציפות, ללא פל על וטרדה. רק רגעים מספר הקדיש מדי יום ששי להקנות לקראת שבת המלקה. אולם על דבר אחד לא היה מותר: מדי יום ששי, כאשר ההקנות לשבת התקרבו לסיימן והפיות פלוג התכונן לקראת הקנסת המלקה - היה מכין **נוס תה** לרבנית.

הוא בעצמו היה שופת את המים, שופך את תמצית התה ובוהץ את פפית הספר. הרבנית היתה מוזה על כך, חסקה על פל רגע מרגעיו, אולם הוא לא ותר. "הו טרחתך פל כך בהקנות לשבת קדש",

היה אומר לרבנית, "והקרת הטוב גדולה לי של... **בוטחך** היתתי פנוי ללמד בלא פל על. פלוגם לא מגיעה לך פוס תה עם ומתוק!?"

המקבץ מעות לצדקה ייטיב לעשות אם יקח עמו שני כיסים: אחד בשביל הבזיונות והשני בשביל המעות.

סיפר רבי **שלום לוי** הי"ד מבני עירו של המקובל הרב **יוסף אוהיון** זצ"ל - לחי איתנו היום כי פעם אירע אירוע ל"ע שבעקבותיו החלו לתקוף אותו בקביעות כאבי ראש נוראים. הוא דרש ברופאים בערים הגדולות אך לא הועיל.

למחרת היום, בעת שחלף רבי יוסף על פני ביתו בשבוע מתפלתו ניגש רבי שלום **ושטח לפניו** את ייסוריו ומכאוביו המרים. "מדוע לא סיפרת לי קודם?" תמה רבי יוסף, הוא ביקש שן שום, נכנס לביתו ושם עשה מה שעשה. בשבוע הגיש לרבי שלום את השום והנה הוא מחולק לששה חלקים.

"היום תאכל שני חלקים" הורה, "מחר בבוקר עוד שני שיני שום ובערב את השניים הנותרים". רבי שלום הבחין שעל השום כתובות מילים ואתיות. חזקה עליו **פקודת הצדיק** ולאחר שמילא בדייקנות אחר הוראותיו הופתע לגלות כי כל כאביו חלפו גזו באחת, נעלמו לבלי שוב! **הוא מעיד** כי שנים ארוכות לאחר מכן לא חש ולו בכאבי ראש קלים.

רצים, עוקפים, ממהרים, ולבסוף... מלם ברמזור נפגשים.

יוסף לא הלך בדרכם של מנהיגים מסויימים, שבשעה שהם מתמנים לתפקיד הם מתיישבים בראש **באפס מעשה** ומקופים את עצמם בצבא של שמשים ומשרתים.

לא כך נהג יוסף אלא "הוא השליט... הוא המשביר!".

3 עבירות חמורות של: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים - **והעונש על זה** - בסך הכל גלות (בבל) של 70 שנה בלבד!

ואילו עבירה אחת של "**שנאת חנם**" - והעונש על זה - גלות קשה ואיומה במשך 2000 שנה!!!

מי שמאמין אין לו קשיחות
מי שלא מאמין לא יועילו לו תחוצים

נקודה למחשבה

במשך אלפי שנים רופאים ומדענים טענו ו"הוכיחו" מדעית **שאי אפשר לשבור** את מחסום הארבע דקות שאורכות ריצת המיל (1.6 ק"מ).

עד שבשנת 1954 הגיע רוג'ר באניסטר והצליח להגיע בפחות זמן. שנה לאחר מכן 37 רצים נוספים **שברו את המחסום**, וכעבור שנה נוספת עוד 300 הצליחו. רוג'ר סיפר שהצליח לא רק בזכות האימונים הגופניים אלא בעיקר כי הוא חזר בדמיונו על התמונה בה רואים אותו מנצח שוב ושוב עד כי הוא הרגיש בכל יישותו שמבחינתו לשבור את המחסום זו עובדה קיימת!!!

תזכירו לי שוב מי אמר: "אני לא יכול!"... מכירים את זה **שאבא רץ להציל** את בנו הקטן שמתקרב בצורה מסוכנת לעבר פסי הרכבת ב"כוחות על אנושיים"....?

אז זהו... שזה אנשי מאוד לפרוץ גבולות ומחסומים **בכוח האמונה** והרצון העז שלנו להצליח! מתי שיש לאדם שאיפות והוא מאמין בכוחותיו הוא מקבל עזרה משמים ובסוף מצליח. (העורך)

ניכר היה על מרן הרב שך זצ"ל שהיה מתמסר להשפיע דברי ניהומים, הוא היה יושב ומסביר לכל אחד מהפונים אליו, שהייסטרים הוא סובל הם הטוב בשבילו וכו'. ניכרת היתה בו **האמונה הפשוטה**. היה אפשר לראות בעליל שהאמין בדברים שהיה מוציא מפיו ולא נאמרו ח"ו מן השפה ולחוץ. תמיד הכיר שכל מה שקורה לו זהו **הטוב ביותר** עבורו בשעה זו.

זהו פירושה של הברכה "שעשה לי כל צרכי" שהרי אם צרכי היה בשאר דברים אף הם היו מתקיימים. לאב ששיכל את צאצאיו רב"ל, ושאל את הרב שך זצ"ל **כיצד** עליו לקבל את העניין, השיב: "עליך לחשוב **שהילדים נסעו למרחקים** ושהם נמצאים עתה במקום שלפי שעה אי אפשר לגוש אותם. לכשיאפשר הדבר שוב תיפגשו".

אומר רבנו יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שמהחזקתנו לעשות קצרים וסגרים קדי שלא נקשל פתקא. רק לאחר עשיית הסגרים, יש לאדם תקוה שיוכל לבטח שלא יפול פגדי הנצח הרע, ומבלעדי הקצרים, קשה מאד להתגר שלא להפשל בפערה.

רשימת תפוצה
info@hamaor.net

בסוף מלחמת העולם השנייה הצליח הגאון רבי **ברוך בער ליבוביץ'** צוק"ל, ראש ישיבת קמניץ, לברוח מרוסיה לגבול הפולני. בדרך הוא נעצר על ידי אנשי הצבא והם שאלוהו: "האם אתה אזרח פולני? האם ילדיך או בני משפחתך בפולין?" בתשובה זו היה **תלוי כל עתידו**, ואולי אף חייו, כי רק לאחריו פולין התירו להיכנס לאם אך רבי ברוך בער ענה רק את האמת: "אינני אזרח פולני, משפחתי אינה בפולין, אבל יש לי **תלמידים בפולין**". והתירו לו אנשי הצבא להמשיך ברכו ולהיכנס לפולין.

כל העלונים: hamaor.net

לא רק על החסד יש להודות, אלא על המצב הקשה של המשפט שקדם להצלה

קיבל הגאון רבי **אברהם ישעיהו קרליץ**, לחזון איש זצ"ל, המחאות שי מנדיבים מאמריקה, על מנת לחלקן ללומדי תורה. בטעות מסר שליחו של החזון"א המחאה אחת לילדי תלמיד חכם אחר, **שלא מנחה** עם נתמכיו של החזון איש.

הוא סיפר לרב כיצד ביצע את שליחותו והזכיר לפי תומו את שם האיש. החזון איש לא הגיב ורק בסוף השיחה שאלו אם קיבל האיש את המחאה בלי להסס.

משהשיב בחיוב, הבין הרב כי **מצב האיש דחוק** והכניסו לרשימת הנתמכים. עם זאת, הוא לא שכח את האיש שאליו היתה מיועדת המחאה, ומאז תמך בשני הלומדים.

לעילוי נשמות: שרון בן זרבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת רובי, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיאל בן לוליה, מנחם חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, נפתח בן נפתח, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בניגים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אליעזר בן ארינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה, ישראל בן שמחה סבג **ממן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

מספרים על הגה"ק רבי **חיים מוואלוז'ין** זיע"א שלא חתם אף פעם על חרם כלשהו נגד חסידים, והגה"ק **זע"א** אמר פעם, כי הסיבה לכך היתה כי רבי חיים זכה פעם לטובה גדולה מאוד מאחד האדמו"רים החסידיים, והוא סבר כי כמו **שמישה רבינו** לא יכול היה להכות את היאור והאדמה מחמת שהם עשו לו פעם טובה, כן אסור גם לו לכתוב **משהו נגד החסידים**, אחרי שפעם קיבל טובה מרבי חסיד.

מעשה ביהודי מתל-אביב שבא ותינה צערו לפני מרן **הסטייפלר** זצ"ל. סיפר האיש שאשתו מתה עליו, ונעשה לו מר מאד. נטל מרן את ידו ואמר לו: "אף אני במצב כמך, אלמן מזה זמן מה, גם לי מר מאד. אמנם מטפלים בי על הצד היותר טוב, **אולם אין תחליף למקור**".

אחר כך הוסיף ואמר: חשבת הרבה על הענין, וראיתי שטבע הבריאה שברא הקב"ה שאין שני בני זוג מתים בבת אחת, אלא האחד מת לפני בן זוגו, והשני שנשאר סובל ממתתו. ואף אילו היינו נשאלים בזה לרצוננו, לא היינו אומרים אחרת... לפיכך, **חייב אותנו שנשאר חי להודות לקב"ה** על שלא היה הסדר הפוך במיתת בני הזוג. לשמע הדברים נתנחם האיש ויצא מעודד.

"רב" עוד יוסף בני חי" כשהתחילו הבנים לתאר לפני יעקב את גדולתו של יוסף, "כי הוא מושל בכל ארץ מצרים", הפסיק אותם יעקב ואמר: **דיי, כל הדברים האלה מיותרים** ואין לי עניין בהם. דיי והותר לי בבשורה האחת ש"עוד יוסף בני חי".

פנס בחג השבועות היה עולם גדול אצל האדמו"ר **האמצעי** **ובאבוב**, ביניהם מספר בחורים שנסעו בלא רשות אבותם. אמר הרבי: "היום התקיים מקרא הכתוב בפרשת התוכחה... "התפלאו השומעים, תמהו, מה זה? **מה כוננת דברי הרבי**... הסביר הרבי: "כוננתי לפסוק "ואכלתם את בשר בניכם" בפרשת בחוקותי.

ההורים הכינו בביתם אוכל ליום טוב **והבחורים ברוח**, ואז אכלו אבותם את בשר בניהם שהכינו בעבורם ליום טוב..."

שאלו פעם איזה רוסי: במה אתה עובד? ענה הרוסי: רואה חשבון. אמרו לו: "פשש שיחקת אותה, מה איך ואיפה?" ענה: "יושב ביציאה בסופר, רואה חשבון, עושה חותמת, לקוח הבית".

פנס אמר הרב"ק רבי **יחזקאל משיאווא** זיע"א: אומרים (ב"רבו העולמים" לפני קידוש בליל ש"ק) "מתוך מיעוט עוונות", ולכאורה קשה, למה לא נתפלל **שלא נחטא** כלל? ואמר מורי הרב"ק רבי **אשר ישע"י מראפשיץ** זצ"ל שנגד בורא כל עולמים אי אפשר שלא יחטא, לכן אמר ומתוך מיעוט עוונות, שבהיעדר עוונות כלל אי אפשר.

"משולחן נבונה" דברי תורה מפי: ראש מוסדות **"אור החיים"** הרה"ג **ראובן אלבז** שליט"א.

"יגיש אליו יהודה ויאמר בי אדני.." (בראשית מד, יח).

לכאורה המילה "אליו" מיותרת, הרי יהודה מדבר עם יוסף, ומדוע צריך לומר **אליו**, ועוד, מה כוונת אומר **בי אדני**?

אלא נראה לפרש בדרך דרש על פי דברי רבותינו (תנחומא וירא, ח) שאין ויגש אלא לשון תפילה, שנאמר **ויגש אברהם ויאמר האף תספה צדיק עם רשע** (בראשית יח, כג), **וידי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר..** (מלכים א יח, לו), ואף יהודה לא ניגש אלא לתפילה לפני ארון הברית, וזהו שנאמר **ויגש אליו**, היינו שניגש יהודה לתפילה אליו יתברך.

ויאמר בי אדני, אמר יהודה לפני יתברך, ריבוננו של עולם, **בי אדני** – שמך יתברך נמצא בשמי, בתוכי (יהודה – הו"יה), אנא, עזור לי להחזיר בחזרה את בנימין לאבי יעקב, כדי שלא יתחלל שמך יתברך – שם הו"יה ברוך הוא הנמצא בתוכי. ועוד הוסיף יהודה ופנה אל מקור הרחמים, שם הו"יה ברוך הוא וביקש שירחם עליו ויושיעו.

ומאותה תפילה קיבל יהודה כוחות אדירים, **הטָרַם תָּדַע בִּי אֲבָדָה מִצָּרִים** (שמות י, ז), והורה לאחיו שכל אחד יחריב שוק אחד משוקי מצרים, והוא יחריב את שלושת הנתורים (בראשית רבה גג, ח), שאג יהודה בקול גדול עד שנשמע קולו בארץ כנען, ואפילו חושים בן דן שהיה כבד שמיעה שמע את צעקתו (שם, ז). מאותה זעקה נפל פרעה מכסאו וכל העוזרות שבמצרים הפילו, ונשתברו שיני שרי מצרים, וכמו שנאמר (איוב ד, י) **יִשְׁנִי כְּפִרְיִים נִתְעַו, שִׁנֵּי רִשָּׁעִים שִׁבְרָת (תהילים ג, ח).**

ולפי זה אפשר להסביר ביאור נוסף, **ויגש אליו יהודה**, ויגש מלשון התגוששות לקרב ומלחמה, איים יהודה להילחם ביוסף, וזאת מפני **"בי אדני"**, שם הויה נמצא בתוכו, ה' יתברך נמצא עמו ומסייע בידו ולכן בכוחו להחריב את כל מצרים. ובדרך אגב למדנו שלפני הכל צריך האדם להקדים בתפילה מעומק הלב לה' יתברך שיסייעו ויגליהו דרכיו.

יהי רצון שנוכה לגאולה השלימה בקרוב, אמן.

שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

המדבר לשון הרע
עוצאנקן מכל נכסיו
הרוחניים ומאבדם.

"ויאמר יוסף... הא לכם זרע וזרעתם את האדמה" יוסף הצדיק שבכל דור ודור נותן לכל אחד ואחת **כוח וחיוק** בעבודת ה'. אך נתנית כוח בלבד אינה מספקת, וצריך להיות גם "זרעתם את האדמה" – **עבודה אישית**, כל אחד בכוח עצמו.

הולך הבן עם אביו למסע על קו חול היים... בסיומו מביט הוא לאחור ולא מבין: "אבא, אני לא מבין... למה לאורך כל המסע שעברנו יחד, אני רואה **שני זוגות** של עקבות בחול, ואילו בעליות ובשטחים הקשים להליכה אני רואה רק **זוג אחד**... דווקא שם – שכל כן הייתי צריך אותך – **השארות אותי לבד**?..."

ענה לו אביו בחום וברוך: "בני היקר! כשאתה רואה זוג אחד של עקבות בחול, הם לא שלך, הם שלי, כי באותם הרגעים **נשאתי אותך בשתי ידי**... לסיכום: לא להפוז ולהסיק מסקנות מאירועים בודדים, על אף שכירגם הם נראים קשים ומייאשים, אלא "מיים יגידו" רק ממרחק הזמן, כל חלקי הפאזל **יתאחדו לכדי תמונה** אחת יפה ושלמה!

